

Veronika Papierniková

VIANOČNÝ ZÁZRAK

Kde bolo tam bolo, bola raz jedna malá dedinka. Bola to dedinka ako každá iná, až na jednu drobnosť, ktorá veľmi trápila jej obyvateľov. V tejto dedinke nikdy nesnežilo. Čo by nebol pre dedinčanov taký problém. Všetka predsa zo snehom nie sú spojené len príjemné veci. Napríklad také fujavice a zapadané cesty, omrznuté nosy alebo aj večný chlad a tma. Aj napriek tomu všetkému, títo obyvatelia každý rok na Vianoce hľadeli do nebies a vyčkávali. Rok čo rok sa každý jeden z domov rozžiaril s ňou hviezda na oblohe, ľudia sa prezliekli do farebných svetrov. Spievali piesne a balili darčeky. A rok čo rok vyčkávali na sneh, no jediné čo prišlo, bol studený smutný dažď.

A tak jedného dňa, dva dni pred Vianocami, zobudil sa malý Tomáš v posteli na pravidelné bubnovanie studeného decembrového dažďa. Zablýskal sa oknom do černoty mračien a povedal si:

„Dost už takéhto počasia!“

Zliezol z postele, prezliekol sa do teplého nepremokavého oblečenia a svojich obľúbených gumákov a s pozdravom vypochoďoval z domu. Roztvoril ľakaty

dáždnik a vydal sa chodníkom k domu svojej najlepšej kamarátky Katky. V teple Katkinho domu sa hneď rozhovoril:

„Musíme niečo urobiť s týmto hrozným dažďom. Nedovolím, aby zase na Vianoce pršalo!“

„Ale čo zmožeme? Nevieme predsa zmeniť počasie!“ zaúpela Katka pochybovačne.

„Niekto musí predsa vedieť, čo robiť!“

Vtom z druhej izby vykukla známa ryšavá hlava. Bol to Katkin mladší brat Šimonko. Pribehol k nim ešte v pásikavom pyžame a prešibane sa na nich usmial.

„Ja možno viem, koho by sme mali poprosiť o sneh!“

„No tak koho, Šimonko, povedz nám!“ súčasne riekli Tomáš aj Katka posmešne.

„No predsa Anjela Vianoc!“ zachechtal sa Šimonko.

Tomáš a Katka sa naňho nahnevane pozreli.

„Šimonko, to vôbec nie je smiešne! Nechceš azda, aby na Vianoce snežilo? Aby sme mohli postaviť snehuliaka pred domom a guľovať sa?“ nahnevane zamrňala Katka. Šimonko sa na nich smutne pozrel. A zamrňal tiež.

„Áno, chcem, chcem!“

Všetci traja teraz stáli vedľa seba a smutne hľadeli do upršanej oblohy za kuchynským oknom. Vtom sa Tomáš prebral zo zamyslenia.

„Možno to predsa len nie je až taký zlý nápad,“ povedal.

„Čo tým myslíš?“ prebrala sa Katka.

„Myslím...možno by sme mohli ísť do kostola a pomodliť sa, aby na Vianoce nasnežilo.“

„Myslíš, že to bude fungovať?“ spýtala sa Katka pochybovačne.

„Neviem. Raz keď som sa pomodlil, aby sme v škole nepísali písomku z matematiky, fungovalo to! A za pokus nič nedáme!“ dokončil veselo Tomáš.

Bolo rozhodnuté. A tak sa Tomáš, Katka aj malý Šimonko obliekli a vydali sa na cestu do kostola. Bola to pekná bielosivá budova s vysokou vežou a čiernym krížom na streche. Vo vnútri bolo príjemne teplo a okrem nich v laviciach skoro nikto nesedel. Posadali si teda vedľa seba v samom strede kostola. Chvíľu sa potichučky rozhliadali okolo seba a potom Katka štychla Tomáša do ramena.

„A teraz čo?“ šepkala.

Tomáš prešiel pohľadom po stenách kostola až narazil na malú zlatú sošku. Postava s krídlami a sviečkou v rukách.

„Tam je nejaký Anjel, tak poďme k nemu!“ zavelil.

Vybrali sa teda k soške a keď stáli priamo pod ňou, Šimonko riekol:

„Anjeličku strážničku, mohol by si nám priniesť na Vianoce sneh, prosím?“

Tomáš s Katkou zopakovali prosbu a potom v tichosti odišli.

O dva dni neskôr, na Vianoce, zobudil sa Tomáš s veľkým očakávaním. A keď vyzrel z okna, neveril vlastným očiam. Na oblohe poletoval Anjeličok z kostola a rozhadzoval po ulici krásne biele pierka. Neveriacky zbehol s krikom dolu za rodičmi.

„Mami, oci, vonku Anjel rozhadzuje po ulici pierka, rýchlo, poďte sa pozrieť!“

Rodičia sa len zasmiali a postrkovali Tomáša s dáždnikom v ruke.

„Tomáško, to iba vonku mrholí, nič sa nedeje.“ ubezpečila ho mama. Aj napriek dobiedzaniu Tomáša dáždniky nechceli odložiť. Až napokon musel Tomáš natiahnuť ruku a jednu vločku chytiť do dlane. Rodičia sa začudovane pozerali na rozdávaciu sa vločku a bojzljivo vykukli spod dáždnika. Neveriacky vzdychli. Pozreli sa najprv na seba navzájom a potom na Tomáša.

„Tomáško, však sneží!“ zhíkla natešene mama.

„Je to vianočný zázrak!“ doplnil otec.

Rodičia síce nevideli Anjela a jeho snehové pierka, ale uvideli tento zázračný sneh. Rovnako, ako všetci dospelí a deti v meste sa z neho celý deň vytešovali. Deti mávali Anjeličkovi, ktorý na nich úpenlivo hádzal sneh a veselo sa v ňom celý deň hrali. Katka so Šimonkom dokonca postavili snehuliaka.